3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, dodatkowo:

Jakie wymogi należy określić, ze względu na charakter działalności lub kontekst, w którym jest ona prowadzona, jako podstawowy, zgodny z prawem i uzasadniony wymóg zawodowy, uwzględniający etykę organizacji zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2000/78/WE?

([1]) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 maja 2016 r. w sprawach połączonych T-322/14 i T-325/14 mobile.international/EUIPO – Rezon, wniesione w dniu 28 lipca 2016 r. przez mobile.de, dawniej mobile.international GmbH

(Sprawa C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: mobile.de GmbH, dawniej mobile.international GmbH (przedstawiciel: T. Lührig, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Rezon OOD

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku ósmej izby Sądu z dnia 12 maja 2012 r. w sprawach połączonych T-322/14 i T-325/14;

— obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok narusza art. 57 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ([1]) w związku z zasadami 22 ust. 2 i 40 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ([2]), ponieważ interpretuje utrwalone pojęcie „dowodu używania", zawarte w art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i w zasadach 22 ust. 2 i 40 ust. 6 rozporządzenia nr 2868/95 w sposób różny, co jest sprzeczne z ogólnie uznanymi zasadami wykładni metodologii prawnej. Ta różna wykładnia tego samego terminu zawartego w rozporządzeniu nr 207/2009 i w rozporządzeniu nr 2868/95 jest niezgodna z zasadą pewności prawa i jasności prawa. Ponadto Sąd pominął fakt, że zasady 40 ust. 6 i 22 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 wykluczają możliwość opóźnionego przedstawienia dowodu używania w postępowaniu o unieważnienie prawa do znaku oraz że EUIPO nie posiada w tej kwestii żadnego zakresu uznania. Artykuł 57 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 nie ma zastosowania i EUIPO nie powołał się na ten przepis, a tym samym izba odwoławcza w swej decyzji ani Sąd w swym orzeczeniu nie mogą się na nim opierać.

Zaskarżony wyrok narusza także art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim Sąd naruszył prawo poprzez założenie, że art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ma zastosowanie, nawet jeśli zasady 40 ust. 6 i 22 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 wykluczają możliwość zastosowania tego przepisu do postepowań w sprawie unieważnienia na mocy systemowej wykładni zasady 50 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia nr 2868/95.

Ponadto, nie zostały spełnione wymogi ustanowione w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ interwenient na żadnym etapie postępowania nie przedstawił żadnego uzasadnionego powodu, dla którego z opóźnieniem przedłożył faktury, którymi dysponował od początku. Sąd zatem nieprawidłowo zastosował art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ – uwzględniając etap, na jakim znajdowało się postępowanie, oraz okoliczności sprawy – nie można było w żadnym wypadku uwzględnić dowodu, który został przedłożony z opóźnieniem. Poza tym Sąd przeinaczył fakty poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, a w rezultacie faktury przedłożone na etapie postępowania odwoławczego nie stanowiły „dodatkowego" lub „wyjaśniającego" dowodu w tym zakresie.

Sąd nie zbadał również fonetycznych ani koncepcyjnych różnic pomiędzy faktycznie używanymi oznaczeniami, a ogólniej nie oparł się na ogólnym wrażeniu, jakie stwarzają te oznaczenia, lecz uwzględnił jedynie indywidualne elementy, a tym samym nieprawidłowo zastosował art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Sąd uwzględnił dowody, które są w sposób oczywisty nieistotne, nawet jeśli dowody te nie były opatrzone datą lub pochodziły z czasu nieobjętego właściwym okresem. W ten sposób Sąd nieprawidłowo zastosował art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 2868/95.

Sąd naruszył prawo poprzez założenie, że nie ma obowiązku zbadania zarzutu nadużycia prawa. Sąd nie zbadał w ogóle zarzutu przedawnienia.

Wreszcie, zaskarżony wyrok narusza art. 64 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd pominął fakt, że izba odwoławcza w sposób logiczny powinna była uchylić decyzje Wydziału Unieważnień i przekazać sprawę tylko w odniesieniu do usług polegających na „reklamie odnoszącej się do pojazdów", a w odniesieniu do pozostałych usług, w przypadku których używanie nie zostało udowodnione, powinna była wydać ostateczną decyzję i częściowo oddalić żądania unieważnienia w oparciu o brak dowodu używania na mocy rozstrzygnięcia, które może stać się prawomocne.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009 L 78, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995 L 303, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 4 sierpnia 2016 r. – Acacia Srl i Rolando D'Amato/Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG

(Sprawa C-435/16)

(2016/C 419/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Acacia Srl, Rolando D'Amato

Druga strona postępowania: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy stosowanie ograniczenia w ochronie w rozumieniu art. 110 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 ([1]) jest zawężone do części związanych kształtem, czyli takich części, których kształt jest zasadniczo określony w niezmienny sposób przez wygląd całego produktu, i w związku z tym nie może być przedmiotem swobodnego wyboru klienta – jak przykładowo felgi samochodowe?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

   Czy stosowanie ograniczenia w ochronie w rozumieniu art. 110 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 jest zawężone wyłącznie do oferty identycznych sprzętowo, a więc również produktów zgodnych pod względem kolorystyki i rozmiarów z produktami oryginalnymi?

3) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

   Czy ograniczenie w ochronie w rozumieniu art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 ma zastosowanie na korzyść oferenta produktu zasadniczo naruszającego wzór, którego dotyczy powództwo, tylko wtedy, jeżeli oferent ten obiektywnie zapewnia, że jego produkt może być nabywany wyłącznie do celów naprawy, a nie również do innych celów, jak rozbudowa lub indywidualizacja całego produktu?

4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

   Jakie środki musi podjąć oferent produktu zasadniczo naruszającego wzór, którego dotyczy powództwo, aby obiektywnie zapewnić, że jego produkt może być nabywany wyłącznie do celów naprawy, a nie również do innych celów, jak rozbudowa lub indywidualizacja całego produktu? Czy wystarczy,